

The background of the entire image is a vibrant, purple-tinted photograph of the Chicago skyline at night. The Willis Tower is the most prominent building on the right, its lights glowing against the dark sky. Other skyscrapers are visible on the left and in the center. A bright lightning bolt streaks across the sky from the top left towards the center. The title 'Play Along' is written in a large, white, hand-drawn script font, with the word 'Play' on the top line and 'Along' on the bottom line. The text is positioned in the upper half of the image, partially overlapping the skyline and the lightning.

Play Along

Tímová hra

LIZ TOMFORDE

SÉRIA VETERNÉ MESTO
ŠTVRTÁ KNIHA

Timová hra

LIZ TOMFORDE

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Liz Tomforde: PLAY ALONG preložila Ina Nguyenová.

Translation © 2025 by Ina Nguyenová
Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková
Jazyková korektúra: Mária Danihelová

PLAY ALONG

Copyright © 2024 by Liz Tomforde
Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved.

Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín,
Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk

Návrh obálky: Ever After Cover Design www.everaftercoverdesign.com
Grafická úprava: Design Amorandi
Úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-65-9
EAN 9788069010659

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

Na to, že sme dokonale nedokonali.

Playlist

Love On the Run - Sons Of Zion	♥	2:57
Drunk & I'm Drunk - Marc E. Bassy	♥	3:56
Obsessed - Mariah Carey	♥	4:04
You Got It - Jamieboy & Myles Parrish	♥	3:36
Lose Control - Teddy Swims	♥	3:30
Bad Side - iyla	♥	2:40
Home - Good Neighbours	♥	2:37
Ms. Poli Sci - Paul Russell & Khary	♥	2:08
Classic - MKTO	♥	2:55
Trial By Fire - Marc E. Bassy feat. Bibi Bourelly	♥	2:34
Seasons - VEDO	♥	3:20
DFMU - Ella Mai	♥	3:17
Must Be Mine - Kiana Ledé feat. Ant Clemons	♥	2:31
MARS - Mario	♥	3:48
Abracadabra, Pt. 2 - Wes Nelson	♥	2:47
6 months - John K	♥	3:37
Make Me Wanna - VEDO	♥	3:40
Naked - James Arthur	♥	3:53
This City Remix - Sam Fischer feat. Anne-Marie	♥	3:17
Comfortable - H.E.R.	♥	4:15
Love Like This - Natasha Bedingfield	♥	3:41

PROLÓG

Isaiah

PRED TROMI ROKMI

Je to najhorší deň v roku.

Je to najhorší deň *každého* roka.

Zvyčajne trávim tento deň cestovaním so spoluhráčmi na utužovací výlet pred začiatkom sezóny. Mal by som byť v Cancúne alebo v Miami, popíjať koktail pri bazéne a nechať sa rozptyľovať žúrkou okolo seba.

Lenže tento rok nesedím pri bazéne, nie som opitý ani rozptýlený. Ukrývam sa na dámskych toaletách pred tímovou klubovňou, pretože táto sezóna sa začína skôr a prvý bejzbalový deň mi nanešťastie ako rozptýlenie nestačí.

Dámske toalety sú dokonale upratané a neporovnateľne čistejšie než tie naše. Majú tu zamatovú pohovku a na pulte malé fľaštičky s parfumom. Úhľadne poskladané uteráky a mentolky v sklenenej mise. Voní tu oveľa lepšie než na pánskych záchodoch a ja len dúfam, že si ostatní chalani neuvedomia, ako bohovsky dobre tu je, lebo toto miesto je *mojou*

tajnou skrýšou už posledných šesť rokov – odkedy ma draftovali ako spojku pre tím Windy City Warriors.

Medzi zamestnancami nie sú žiadne ženy, takže tieto toalety nevyužíva nik iný, len ja, keď potrebujem chvíľku pre seba.

Dalo by sa povedať, že som tímovým divochom. Som trochu ľahkomyselný a poriadne sebavedomý. Som chlap, ktorý si vie zo seba vystreliť, pokiaľ to ostatných rozosmeje. Takže začať sezónu tým, že sa pred spoluhráčmi zrútim alebo možno rozplačem ako taký slaboch, by úplne nesedelo s mojím imidžom.

Mám dvadsaťosem a nehanbím sa priznať, že aj po toľkých rokoch je tento deň pre mňa náročný. Mal som trinásť, keď mi môj o dva roky straší brat oznámil, že auto našej mamy cestou domov počas búrky narazilo do stromu a už ju nikdy viac neuvidíme.

Takže hej... je to ten najmizernejší deň v roku.

Sedím na záchode so sklopeným vekom v jednej z kabínok, nohy mi nervózne poskakujú a snažím sa pozbierať. Musím byť znovu starý dobrý uletený pohodák Isaiah Rhodes. Ten, ktorý dokáže každého rozosmiať. Ten, ktorého všetci čakajú, keď vojdem do klubovne.

Baví ma byť ten týpek. Deväťdesiat percent času taký aj prirodzene som. Ako dieťa som zistil, že brata dokážem rozosmiať, hoci je príliš vystresovaný na to, aby sa čo i len usmial, a totálne sa mi to zapáčilo. Akoby som našiel zmysel života – rozdávať ľuďom okolo seba radosť. Takže si zvyknem smutné a sentimentálne momenty nechávať pre seba.

Než vyleziem z kabínky, naposledy si dovoľím na okamih zatrúchliť. Pri umývadle si opláchnem tvár vodou a vyjdem z dámskych záchodov.

No len čo otvorím dvere, začujem hlasy. Táto časť klubovne býva zvyčajne prázdna, takže keď spoznám hlas doktora

Fredricka, zarazím sa. Ostanem v ústraní, mimo dohľadu, nechcem, aby niekto vedel, že som si práve poplakal.

„Klamali ste na prihláške.“

„Neklamala,“ počujem namietnuť nejakú ženu.

Doktor stíši hlas v snahe udržať ich rozhovor súkromný, no ja ho aj tak veľmi dobre počujem. „Uviedli ste ma do omylu a viete to.“

„Kenny je prezývka pre Kennedy.“

V tej chvíli nenápadne vykuknem spoza rohu a zbadám doktora Fredricka, ako naštvane hľadá na nejakú ženu.

Je ku mne otočená chrbtom, takže jej nevidím do tváre, no aj keď stojí vzpriamene, ledva siaha doktorovi Fredrickovi po bradu a on rozhodne nepatrí medzi vysokých mužov. Vlasý má vyčesané do hrubého chvosta, ktorý jej padá do polovice chrbta. Hoci neviem presne určiť farbu, nie je to obyčajná blond ani hnedá. Netuším, aký odtieň to presne je.

Doktor Fredrick preletí očami po okolí, aby sa uistil, že sú naozaj sami, takže sa rýchlo skryjem za roh a ďalej načúvam.

„Toto nie je miesto pre vás. Navrhujem vám, odmietnite tú pracovnú ponuku a nájdite si vhodnejšie miesto pre... niekoho ako vy.“

„Niekoho ako ja, teda ženu?“

Dočerta, čože?

Doktor Fredrick nikdy nepatril k mojim obľúbencom. Je vedúcim oddelenia pre zdravie a regeneráciu a hlavným lekárom tímu. Všetci ostatní lekári, odborníci na výživu a kondiční tréneri sú jeho podriadení, no akýkoľvek rešpekt, ktorý som k nemu mal, sa po jeho narážke okamžite vytratil.

Nastane krátke ticho, počas ktorého akoby opatrne zvažoval, čo povedať, aby sa nedostal do problémov.

„Miesto, na ktoré som pôvodne plánoval niekoho najat', už nie je voľné. Podľa personálneho nemôžem ponuku zrušiť, no

smiem ju zmeniť. V tejto chvíli hľadám len kondičného trénera.“

„Čože?“ opýta sa a neveriacky sa rozosmeje. „Ale ja som doktorka medicíny. Čakáte, že nastúpim ako kondičná trénerka?“

„Vôbec nečakám, že nastúpite.“

„Doktor Fredrick, kvôli tejto práci som sa prisťahovala do Chicaga. Videli ste moje odporúčania. Videli ste, kde všade som praxovala. Preto ste ma prijali.“

„V tom čase som mal inú predstavu o tom, koho prijímam.“

„Lebo ste si mysleli, že som muž.“

„Nebudem o tom s vami už viac diskutovať. Ak chcete pracovať pre Windy City Warriors, môžete vziať pozíciu začínajúcej kondičnej trénerky. Na to miesto niekoho hľadám.“

Zaváha a takmer v duchu vidím, ako sa narovná a sebavedomo sa opýta: „Dokedy potrebujete moju odpoveď?“

„Do konca dňa.“

„Dobre. Čoskoro vám oznámim svoje rozhodnutie.“

Nasleduje chvíľa ticha, a keď si už myslím, že sa ich rozhovor skončil, začujem doktorove slová: „Slečna Kayová, ak sa rozhodnete nastúpiť, berte toto ako moje prvé a posledné varovanie. Stačí len náznak nejakého neprístojného správania medzi vami a niektorým hráčom a okamžite končíte. Existuje dôvod, prečo ženy nezamestnávam. Budete s nimi v šatniach, lietadlách a hoteloch. Očakávam, že si dáte pozor, aby ste ich nerozptyľovali.“

Existuje dôvod, prečo ženy nezamestnávam. Zasraný kretén.

„Pri všetkej úcte, doktor Fredrick, posledné dva roky som bola jednou z troch lekárov, ktorí mali na starosti celý športový program Univerzity v Connecticute. Nemáte najmenší dôvod spochybňovať moju profesionalitu.“

„To boli deti. Toto sú muži,“ odvetí. „Myslím, že presne viete, na čo narážam.“

Odkiaľ si a musím uznať jej spochybňovanú profesionalitu, pretože ja na jej mieste by som mu pravdepodobne jednu vrazil.

V tomto smere som trochu impulzívny.

„Do obeda vám dám odpoveď,“ zakončí.

V diaľke počuť kroky, sú čoraz hlasnejšie a smerujú priamo ku mne. Nemám sa ako vytratiť bez toho, aby ma neprichytili, že som tajne počúval ich rozhovor, a hoci mám v úmysle o tejto veci informovať Montyho, nášho oblastného manažéra tímu, neplánujem na to doktora Fredricka vopred upozorniť.

Takže pre istotu vkĺznem späť na dámske toalety a počkám, kým nebude čistý vzduch.

Aj tak som nemal hlavného lekára veľmi v oblube. Podľa mňa je to pätolizač, vždy sa snaží byť s každým v tíme kamarát, no keď som teraz počul, ako sa s touto ženou rozprával, akoby bol lepší než ona, mám sto chutí každému v klube Warriors povedať, čo za sexistické prasa to je.

„Sexistické prasa.“

Slová, na ktoré som myslel, ku mne doľahnú z druhej strany dverí a znejú zúrivo.

Žena z chodby vojde na nepoužívané toalety práve vo chvíli, keď sa schovám do kabínky. Nesadnem si. Stojím tam ako totálny úchyl, pretože ani len netuším, ako som sa do tejto situácie dostal.

Pozorujem ju cez škáru vo dverách a zbadám jej odraz v zrkadle. Rukami zvierá okraj umývadla, hlavu má zvesenú, ukrýva tvár, ktorú som ešte nezahliadol.

Zasmeje sa popod nos. „Čo sa to, dočerta, práve stalo?“

Potom sa zhlboka nadýchne, konečne sa narovná, pozrie priamo pred seba do zrkadla a mne sa naskytne rovnaký pohľad ako jej... úplne ma to rozhádže a mučivý zármutok, ktorý som v tento deň cítil, odložím na neskôr.

Toto drobné žieňa s farbou vlasov, ktorú neviem určiť, a tónom hlasu, z ktorého by sa každému chlapovi stiahli gule od strachu, je neskutočne *krásne*.

Pehy zdobia každý centimeter jej začerveneanej hladkej pokožky. Farbu jej očí by som odhadoval na hnedú, keďže sa dosť podobajú na tie moje. A pery... zuby zabára do spodnej pery, pretože chce zjavne cítiť hnev a nie smútok.

Nazvime to inštinkt, no tuším, že jej úsmev by ma dokázal roztopiť, keby sa práve nemračila.

Ako sa tak díva na svoj odraz, oči sa jej začínajú lesknúť.

„Nie,“ prosí. „Nie tu. Pozbieraj sa, Kennedy.“

Kennedy.

Zhlboka sa nadýchne, pokrúti hlavou. „A prestaň sa, dočerta, rozprávať sama so sebou, ty čudáčka.“

A z ničoho nič sa mi v ten najhorší deň roka pobavene nadvihnú kútiky pier.

S napätím sledujem, ako vytiahne mobil, zavolá niekomu a zapne reproduktor, zatiaľ čo sa nervózne prechádza sem a tam.

Pravdepodobne by som sa mal ozvať. Mám pocit, že jej narúšam súkromie, no netuším, ako jej vysvetliť svoju prítomnosť.

Čau, rád trávim čas na dámskych toaletách. Nevšímaj si ma. Len si rýchlo umyjem ruky. Posunieš sa trochu?

Tajne som počúval tvoj rozhovor s vedúcim nášho oddelenia zdravia a regenerácie. Ak chceš, môžem s tebou zájsť na personálne. A inak, si fakt krásna.

„Čau, čo je?“ z mobilu sa ozve mužský hlas. Okamžite ho neznášam.

„Máš čas hovoriť?“ opýta sa. „Potrebujem sa s niekým pohovárať.“

„Robíme tímové fotky a som na rade. Si v poriadku?“

Na krátku chvíľu zavrie oči, aby sa upokojila. „Hej, samozrejme. Len som chcela pozdraviť nevlastného brata.“

Nevlastného brata. Zapamätám si.

„Teda, ahoj. Chýbaš mi. Ako prebieha tvoj prvý deň?“

Pozera na svoj odraz v zrkadle a zaklame. „Ide to skvele.“

„Výborne. Počuj, musím ísť. Idem sa fotiť, ale zavolaj mi neskôr a preberieme to.“

Aj ja, úplný cudzinec, vidím, že úsmev, ktorý sa jej usadil na perách, je falošný. „Dobre.“ Kennedy ukončí hovor a skloní hlavu s tichým „*doriti*“.

Túto ženu vôbec nepoznám, no viem, že potrebuje, aby ju niekto rozosmial, a v tom som dobrý. Tiež dosť verím v osud, a hoci je dnešok môj najmenej obľúbený deň v kalendári, zvyknem nachádzať zmysel vo veciach, ktoré sa dejú v tento deň.

Možno som si mal ten ich rozhovor vypočuť.

Možno som uviazol na dámskych toaletách, pretože sa potrebuje s niekým pohovárať.

Možno mi ju dnes do cesty poslala mama.

Pri tej poslednej myšlienke zatvorím oči a otvorím ústa skôr, než si to stihnem poriadne premyslieť. „Ak potrebuješ s niekým prebrať tú pracovnú ponuku, môžem ti pomôcť.“

Bože, ako príšerne to znelo?

Znovu otvorím oči a vidím, ako pohľadom spočinie na zrkadle a zbadá moje nohy v odraze.

„Čo robíš na dámskych záchodoch?“

„Prezradila ma moja veľkosť topánok štyridsaťsedem?“

„Špehuješ ma?“

„No, technicky som tu bol prvý. Pamätáš?“

Prižmúrenými očami si premeriava kabínku, až kým sa naše pohľady nestretnú cez úzku štrbinu. „Odpovieš mi na niektorú z mojich otázok alebo budeš odpovedať len na vlastné?“

Rozosmejem sa. Páči sa mi.

„Schovávam sa na dámskych toaletách, lebo mám nanič deň a podľa toho, čo som započul, aj ty.“

Spustí plecيا, ktoré mala od napätia až pri ušiach. „Och.“

Odomknem dvere, otvorím ich smerom dovnútra, až kým ju neuvidím celú.

Čierne legíny jej obopínajú každý jeden centimeter vyformovaných nôh. Rukávy tmavosivej mikiny s golierom na zips má vyhrnuté k laktom a na nohách má dokonale čisté biele tenisky. Pehy jej posievajú predlaktia a členky, až sa mi zdá, že jej bledá pokožka je nimi pomaľovaná.

Je perfektne upravená aj v športovom oblečení. A krásna. Veľmi, veľmi krásna.

Tón jej hlasu už nepôsobí tak zastrašujúco, keď sa opýta: „Koľko si z toho môjho katastrofálneho dňa počul?“

Stretnem sa s ňou pri umývadle, opriem sa bokom o pult a otočím sa k nej. „Počul som tvoj rozhovor s doktorom Fredrickom na chodbe. Vrátil som sa sem, aby ma neviadel.“

„Och.“ Prikývne, odstúpi odo mňa a uhýba pohľadom. „Takže všetko.“

„Mali by sme to prebrať s personálnym alebo sa môžem pozhovárať s manažérom tímu Montym. Pôjde s tým za majiteľom...“

„Nie. Nie, nechcem nič povedať. Nie je to prvýkrát, čo musím zvládnuť sexistického šéfa. Veď som žena pracujúca v športovom prostredí.“

Zaváham. „Šéfa? Takže tú prácu berieš?“

„Ne...“ odmlčí sa, skúmavo si ma prezerá. Moja stodeväťdesiattricitimetrová postava sa nad ňou týči, no mám na sebe normálne oblečenie, takže zvlášť nevyčnívam. „Kto si?“

Vtom si uvedomím, že vôbec netuší, že som prvá spojka tímu, pre ktorý bude možno pracovať, a mám v úmysle túto anonymitu využiť v svoj prospech.

„Teraz som len niekto, s kým môžeš hovoriť. Povedala si, že sa potrebuješ porozprávať.“

Podozrievalo si ma premeriava, no túžba vyriešiť, čo ju trápi, preváži nad akoukoľvek nedôverou, ktorú voči mne cíti.

„Nedokážem si nájsť prácu v žiadnom profesionálnom športovom tíme.“ Jej priznanie visí vo vzduchu. „Nezáleží na tom, že som bola najlepšia v ročníku na Columbii. Nezáleží na vychvaľujúcich odporúčaníach od lekárov, s ktorými som praxovala. Nezáleží na tom, že som bola najmladšou vedúcou lekárkou na prestížnej športovej škole so športovými programami na národnej úrovni. Nie, na ničom z toho nezáleží, pretože mám dva cecky a vagínu.“

Nad jej úprimnosťou vyvalím oči.

„Panebože.“ Zvraští tvár a ukryje si ju do pravej dlane. „Neverím, že som práve povedala úplne neznámemu chlapovi, že mám dva cecky.“

„Bol by som ohromenejší, keby si povedala, že máš tri.“

Nakukne cez prsty a ja nasadím svoj najnebezpečnejší úškrn. Keď skloní ruku, po uslzených očiach už nie je ani stopy a na tvári sa jej objaví nasmelý úsmev.

Nasmelý, áno. No predsa len úsmev.

Podám jej ruku. „Isaiah.“

Potrasie mi ňou. „Kennedy.“

„Takže, Kennedy, keď už nie som neznámy chlap, povedz mi viac o tých tvojich dvoch ceckoch.“

Pokúsi sa potlačiť úsmev, tentoraz úprimný a široký, ktorý sa jej snaží usadiť na perách. „Toho sa nejaký čas nezbavím, však?“

„Rozhodne.“ Nakloním hlavu na stranu. „Zdalo sa mi, že som počul, že sa voláš Kenny?“

Zachichoce sa, je to krásny, no trochu rozpačitý zvuk. „Nikto ma nikdy nevolal Kenny. Začala som to meno používať až

po tom, čo som dostala šesť rôznych odmietavých listov, keď som použila meno Kennedy.“

„Takže, Kenny...“

„Nie...“

„Povedz mi o tej pracovnej ponuke.“

Vyčerpane si odfrkne. „Odkedy som skončila prax, snažím sa dostať k profesionálnym športovcom. Jedného dňa sa chcem stať hlavnou tímovou lekárkou, no zatiaľ sa mi nikde nedarí uchytiť. Chalani, s ktorými som chodila do školy, ktorí ledva doštudovali a mali omnoho horšie odporúčania, dostávajú miesta, o ktoré sa uchádzam. Takže, keď prišla ponuka byť tu zastupujúcou lekárkou, skočila som po nej. Minulý víkend som si zbalila veci a presťahovala sa do budovy v centre Chicaga. S doktorom Fredrickom sme spolu komunikovali len prostredníctvom emailu, pretože si mimo sezóny vzal voľno. Moje odporúčania asi nenaznačovali, že som v skutočnosti žena, neviem. No dnes ráno, keď som sa mu predstavila, okamžite odvolal pracovnú ponuku.“

Takže je krásna a neskutočne múdra. Chápem.

„Keď doktor Fredrick vedúcemu personálneho povedal, že došlo k chybe a tá pozícia nie je voľná, zistil, že ma podľa zákona musí predsa len nejako zamestnať. Nemyslím si, že na personálnom vedia, že to náhle rozhodnutie nenajať do tímu druhého lekára súvisí s tým, že nechtiac prijal ženu.“

Chrlí zo seba slová a nevie sa zastaviť.

„Teraz mi ponúka pozíciu začínajúcej kondičnej trénerky a, necháp ma zle, je to skvelá práca, ale nestrávila som roky štúdiom športovej medicíny, aby mi niekto iný vytváral liečebné plány, vieš?“ Premieria si ma od hlavy až k päte. „A prečo ti to všetko, dočerta, vlastne hovorím?“

Zachechcem sa. Je nervózna. Je to milé.

„Lebo som dobrý poslucháč.“

Opäť sa objaví ten plachý úsmev. „Čo by som podľa teba mala urobiť?“

Pýta sa *mňa*? Očividne ma nepozná, pretože som zvyčajne tým posledným, za kým chodia ľudia po radu. Vyhľadajú ma, keď potrebujú rozosmiať alebo sa zabaviť.

To môj brat je ten vážny, a keby tu Kai bol a nehral by bejzbal za Seattle Saints, opýtal by som sa ho, čo by som mal tomuto dievčaťu poradiť. Je mojou bútlavou vrbou a strašne mi chýba.

No nie je tu, takže si musím poradiť sám.

Osobne si myslím, že by mala prísť za doktorom Fredrickom a kopnúť ho do gulí, ale veľmi sa mi páči aj predstava, že tu pracuje. Páči sa mi predstava, že sa jej pehavá tvár objaví na každom mojom zápase.

Dobre sa s ňou rozpráva a aj ten najhorší deň v roku je vďaka nej znesiteľný. Dokonca príjemný.

„Čo chceš robiť?“ opýtam sa namiesto toho, aby som jej povedal svoj názor.

„Naozaj rád odpovedáš na otázku otázkou, však?“

Uškrniem sa.

„Chcem pracovať s profesionálnymi športovcami,“ vyhlási bez okolkov. „Takéto pozície sa uvoľňujú len zriedka, pretože pre väčšinu ľudí je to celoživotná kariéra.“

„Chceš pracovať s profesionálnymi športovcami,“ zopakujem jej slová.

Príkývne, akoby jej to práve došlo. „Mala by som to vziať. Aspoň budem pracovať v brandži. Ale, bože, doktor Fredrick je úplne príšerný, a ak sa takto správa k ženám on, nedokážem si ani predstaviť, akí hrozni sú hráči z tímu.“

Dofrasa, to bolelo.

Uznávam, sme len banda hlupákov, ale nikto z chalanov nie je neúctivý.

„Ja, uhm...“ odkašľem si. „Postarám sa o to, aby ti ostatní chalani z tímu nerobili problémy.“

Zmätené prižmúri oči, no pekný úsmev jej nezmizne z tváre a vo mne to vyvoláva rôzne pocity.

„Kto si?“

„Dva cecky a krátkodobá pamäť, hmm, Kenny? Už som ti povedal svoje meno.“

„Pracuješ v kancelárii alebo pre...“

„Mal by som ísť.“ Ukážem na dvere toaliet. „Odprevadím ťa?“

Upríe na mňa podozrievavý pohľad a ja sa iba prihlúplo usmievam, lebo mi toto múdre dievča venuje pozornosť.

Nie som naivný. Keď zistí, že som jedným z hráčov, podľa varovania doktora Fredricka sa na mňa už ani len nepozrie. Takže teraz využijem tú chvíľu, čo mi ešte ostáva.

Otvorím jej dvere a ona, bez toho, aby sa musela zohnúť, prejde popod moju ruku na chodbu.

„Nesmieš o tom nikomu povedať,“ vyhrkne.

„O čom?“

„Ak tú prácu vezmem. Nikto sa nesmie dozvedieť, čo povedal doktor Fredrick ani aké mám vzdelanie.“

„Si asi prvá lekárka, ktorú som stretol, čo nechce, aby všetci vedeli, že je lekárka.“

„Isaiah, prosím.“

Keď počujem tie dve krátke slová, zarazím sa.

Moje meno. Páči sa mi, ako znie z jej úst.

Páči sa mi, aj keď prosí.

Zahľadím sa jej do tváre, v ktorej sa zračí zúfalstvo. „Nič nepoviem.“

„Ani o tom, čo si si vypočul?“

„Myslíš tú časť, kde som zistil, že doktor Blb nenávidí ženy?“

„Áno, presne tú časť.“

„Nie, o tom niekomu poviem. Vlastne hneď teraz.“

Schmatne ma za predlaktie, aby ma zastavila. Jej bledá, pehavá ruka ostro kontrastuje s mojou opálenou pokožkou, ktorú som získal hraním bejzbalu na slnku.

No než si ten rozdiel stihnem vryť do pamäti, odtiahne sa. „Ak budem preňho pracovať, bude to už aj tak dosť ťažké. Nemôžem začať tento pracovný vzťah sťažnosťou manažérovi alebo majiteľovi tímu. Zvládnem to sama.“

Vidím jej nezávislosť a odhodlanie, a hoci má len okolo šesťdesiat centimetrov, s vystretými plecami a vypnutou hruďou vyzerá omnoho vyššia. Vyžaruje z nej sila.

Dobre. To odhodlanie bude pri práci s tým kreténom potrebovať.

„Keď,“ opravím ju. „Keď budeš preňho pracovať.“

Venuje mi rovnaký veľavravný úsmev, akoby sme mali spoločné tajomstvo.

„Uvidíme sa ešte?“ opýta sa.

„Och, som si celkom istý, že ma budeš vídať často.“

„Rhodes!“ zavolá na mňa Cody, náš prvométar, keď vyjde spoza rohu a zbadá ma stáť pred dámskymi toaletami. Má na sebe dres, je pripravený na naše dnešné tímové fotenie. „Tak tu si. Rýchlo! O päť minút sa fotíme a tvoj dres visí v skrinke. Monty ma poslal, aby som ťa našiel.“

Keď to dopovie, zvrtnie sa a beží späť do klubovne.

Pomaly sa otočím ku Kennedy, pery mám vykrútené do toho najnevinnejšieho úsmevu.

Z jej už beztak bledej pokožky sa vytratí aj posledná štipka farby. „Ty si hráč?“

„Spojka.“ Žmurknem.

Po predchádzajúcom úsmeve už niet ani stopy a jej správanie sa okamžite zmení. Doslova cítim ten mrazivý chlad, čo z nej vyžaruje. Je prekvapená. Zmätená. A trochu našťavaná.

„Tento rozhovor nikdy neprebehol.“ Bez váhania sa dá na útek a som si istý, že varovanie doktora Fredricka jej znie v hlave.

„Hej, Kenny!“ zakričím za ňou a ona zastane, zdráhavo sa ku mne otočí. „Sľúbil som ti, že ti ostatní chalani nebudú robiť problémy, ale o sebe som nepovedal ani slovo.“ Pootvorí ústa a ja na ňu opäť žmurknem. „Uvidíme sa, doktorka.“

„Kde si bol?“ opýta sa Travis, náš nováčik na pozícii chytáča, keď si pri skrinke prevliekam tričko cez hlavu a vyzliekam džínsy. Musím si obliecť dres ako zvyšok tímu.

Jeho skrinka je naľavo od tej mojej, zatiaľ čo Codyho je napravo.

„Bol som zaneprázdnený.“

Na vrchu skrinky, ďaleko od zrakov ostatných, mám nalepenú fotku seba, mamy a brata. Keď si odložím hodinky na policu, prebehnem po nej palcom.

„Hej.“ Zasmeje sa Cody a ukáže na druhú stranu klubovne. „Zaneprázdnený s ňou.“

Otočím sa, oblečený len v trenírkach, a zbadám, ako sa Kennedy rozpráva s doktorom Fredrickom. Sledujem, ako zatne zuby, nozdry sa mu rozšíria a v tej chvíli viem, že mu oznámila, že tú prácu berie.

Travis potichu zapíska. „Pekná.“

„Aj múdra,“ dodám, no viac im neprehradím, pretože Kennedy ma požiadala, aby som to nerobil, a páči sa mi, že viem o novej kondičnej trénerke niečo, čo nevie nikto iný. „Hej, akú má podľa vás farbu vlasov?“

„Ryšavú,“ odvetí Travis jednoducho.

„No tak, Trav. Už som ti vravel, že mu to musíš viac rozviesť.“ Cody si ju chvíľu skúmavo premeriava. „Povedal by som, že

sú mahagónové. Je to mix teplej červenej a zemitej hnedej, ale s trochou medeného odtieňa.“

„Ako penca?“

„Presne.“

Preto sa na tieto veci pýtam Codyho. Chápe, že potrebujem detaily.

Uprene na ňu hľadím z druhej strany miestnosti, vidím, že si ma všimne práve vo chvíli, keď jej doktor Fredrick dáva kázeň. Najprv uprie pohľad na moje chodidlá, postupne prechádza po obnažených nohách smerom hore, pristaví sa na trenírkach a pomaly pokračuje vyššie k odhalenej hrudi. Keď však zrakom spočinie na mojej tvári, venujem jej ten najarogantnejší úsmev, aby vedela, že som ju pristihol.

Okamžite odvráti zrak a ja sa neubráním úškrnu.

Travis ma štuchne do ramena. „Tak, kto to je?“

V tento deň, keď mi všetko pripadá ako znamenia, bez váhania odvetím: „Moja budúca manželka.“

Obaja chalani vybuchnú do smiechu, no ja mám oči len pre jedinú ženu v celej budove.

Kennedy si zastrčí za ucho neposlušný prameň mahagónových vlasov a vtom to zbadám – neprehliadnuteľný diamantový prsteň na ľavom prstenníku. Hoci som si ho predtým vôbec nevšimol.

„Mrzí ma to, človeče,“ zasmeje sa opäť Cody a tľapká ma po pleci. „Zdá sa, že ťa niekto predbehol.“

A z ničoho nič je to opäť ten najhorší deň v roku.

1

Isaiah

SÚČASNOSŤ

„Tu sú moji chlapci.“ Prehodím ruku Codymu aj Travisovi cez plecia, keď ich nájdem v kasíne nášho hotela. „Kamže to ideme?“

„Už bolo načas, Rhodes.“ Travis, náš chytač, ma zo seba strasie. „Nepoznám nikoho, komu by obliekanie trvalo tak dlho a aj napriek tomu si nedokáže dať rovnaké ponožky.“

Pozriem dole na nohavice, ktoré mi siahajú nad členky. „Podľa mňa sú rovnaké.“

„Čaká nás stôl s obsluhou v klube v Caesars Palace.“ Cody ukáže smerom dole po bulvári. „Poďme.“

Náš prvométer nadšene vyrazí, zvyšok tímu ide tesne za ním a ja som úplne vzadu.

Sme vo Vegas už niekoľko dní a toto je naša posledná noc. Každý rok sa ešte pred začiatkom sezóny vyberieme s chlapcami na výlet, aby sme upevnili tímového ducha. Väčšinou ideme niekam do tepla za odmenu, že sme prežili chicagskú zimu,

a hoci v Las Vegas nie je v tomto ročnom období až tak horúco, dusné kluby a predražený alkohol nás dostatočne zahrievajú.

Niežeby nás trápila cena alkoholu alebo že by sme museli za čokoľvek platiť. Ako profesionálny bejzbalový tím sme každú noc, čo sme tu boli, dostávali stoly v kluboch a nekonečné množstvo alkoholu zadarmo.

Pred dvomi rokmi sa môj starší brat Kai pridá k Windy City Warriors a konečne sme sa ocitli v jednom tíme. Nie je s nami vo Vegas, rozhodol sa zostať v Chicagu so synom a s budúcou snúbenicou, no sú tu ostatní chalani a okrem času stráveného s rodinou nemám nič radšej než vysedávanie s priateľmi a popíjanie.

„Je dnešný večer *ten* večer?“ Travis spomalí a pridá sa ku mne na konci skupiny.

„Aký večer?“

„Je dnešný večer *ten* večer, keď sa budeš v klube zhovárať aj s niekým iným ako so svojimi spoluhráčmi?“

„Nevidím v tom zmysel. Prišiel som sem utužovať vzťahy. Tak ich utužujem s tímom.“

„Hej, všetci sme sem prišli utužovať vzťahy, no ty jediný z nás si šiel obe noci domov sám.“

„Nemám záujem,“ odvetím a nenútene pokrčím plecami. „A nie je to pravda. Aj Lautner, nováčik z Oregonu, šiel domov sám. Chalan je márny prípad.“

„Kto si, dočerta, a čo si urobil s Isaiahhom Rhodesom? Kedy si ty *nemal* záujem? A odkedy už nie si dušou každej párty? Minulý rok v Miami sme museli polišovi prisľúbiť dva lístky za domácou metou, len aby ťa nezatkol. Začal si sa vyzliekať priamo na Ocean Drive.“

„Boli sme na Floride. Bolo horúco. A stále som dušou každej párty. Len už nežúrujem, keď odídem z baru.“

Travis mi venuje veľavravný pohľad, ktorým mi naznačuje, že presne vie, čo je vo veci.

V skutočnosti celý tím vie, čo je vo veci.

Zaujímam sa iba o jedinú ženu a teraz, keď nenesí zásnubný prsteň od iného muža, nemám najmenšiu chuť tráviť čas s niekým iným.

Moji spoluhráči sa ma snažili presvedčiť, aby som sa vzdal tej ilúzie, pretože podľa nich sa to nikdy nestane. Sú presvedčení, že jediná žena v našom tíme by si nikdy nezačala s niekým z nás, a už vôbec nie so mnou. Jasné, Kennedy Kayovej som dal zabráť viac než ktokoľvek iný z tímu, ale to len preto, že som jej to sľúbil.

A ja svoje sľuby plním.

Keď dorazíme k ďalšiemu hotelu, rad pred klubom sa zdá nekonečný, vinie sa a krúti, telá sa tlačia jedno na druhé v snahe dostať sa dnu rýchlejšie. Codymu našťastie zazvoní mobil a zistíme, že máme vojsť zadným vchodom, čím sa úplne vyhneme čakaniu.

Keď prechádzame opačným smerom okolo čakajúcich zákazníkov, natiahne sa ruka a schmatne ma za biceps.

„Hej, teba poznám,“ ozve sa ženský hlas. „Hráš bejzbal za Chicago. Číslo trinásť.“

Obrátim pohľad k žene so svetlými vlasmi a s trblietavým mejkapom.

„To som ja.“

Prstami ma hladká po ramene. „Rhodes, však?“

„Teraz už za Chicago hrajú dvaja Rhodesovia, ale áno, som Isaiah.“ Podám jej ruku, schválne, aby sa ma prestala dotýkať.

„Bridget. Takže, čo ťa privádza do Vegas?“

„Výlet na utuženie tímu.“ Ukážem na chalanov stojacich okolo mňa.

V očiach sa jej zaiskrí, než rukou pokynie smerom k hŕstke dievčat. „Prišli sme osláviť moje narodeniny.“

„Tak teda všetko najlepšie k narodeninám.“ Žmurknem na ňu, pretože zvyk je železná košeľa a ja som totálny idiot.

Súdiac podľa jej úšľabku si teraz myslí, že mám o ňu záujem.

„Máte rezervovaný stôl, chlapci? Veľmi rady by sme sa k vám pridali.“

„Máme stôl,“ snažím sa znieť sklamané, aby som nezranil jej city. „Ale dnešný večer je pánska jazda.“

„Rozhodne to *nie* je pánska jazda,“ ozve sa Cody niekde spoza mňa.

„Chápeš to, však?“ pokračujem, akoby ho nikto nepočul.

„Jasné.“ Iskra v Bridgetiných očiach pohasne a myslím, že je to spôsobené skôr rozpakmi než sklamaním.

„Ale,“ preruším jej myšlienky, „príd' za nami vnútri a zariaďujem, aby ti barman dával všetky drinky na môj účet, dobre? Oslávenkyňa si predsa nemôže platiť drinky, no nie?“

Narovná plecيا, do tváre sa jej vráti trochu sebavedomia. „To rozhodne nemôže.“

„Bavte sa, dámy, a všetko najlepšie, Bridget.“

Jej telo sa koketne zavlní. „Vďaka, Isaiah. Uvidíme sa vnútri.“

S rukami vo vreckách pokračujem smerom k zadným dverám, akoby sa nič zvláštne nestalo. Veď sa ani nič zvláštne nestalo.

„Po prvé,“ začne Cody a ďalej kráča so mnou. „Ako to, dočerta, robíš, že niekoho odmietneš a ona potom za tebou ešte stále slintá? Potrebujem trochu z tvojho šarmu.“

Odfrknem si. „Zbalil si viac ľudí, než sa mne kedy podarilo.“

„Mimochodom, bola krásna.“

„Tak to s ňou skús.“

„Možno to urobím.“

„A po druhé,“ skočí nám do reči Travis. „Si hlupák. Prosím ťa, pre zmilovanie božie, vzdaj to. Cody, neodpadne ti vták, ak ho nepoužívaš? Umrie Isaiah ako znovuzrodený panic?“

„To ti neviem povedať. Môj vták si užíva dosť veľa akcie.“
Cody zarazene zastane. „Počkať, znovuzrodený panic? Ešte stále? Tamto bolo kvôli Kennedy?“

„Vy dvaja sa môžete ísť strčiť.“

Travis sa sám pre seba zasmieja.

„Isaiah, musíš to vzdať. Už sú to tri roky.“

„Ešte to nie sú tri roky.“

„Si do tej baby buchnutý, odkedy prvýkrát vošla do klubovne.“

„Hej, ale len pred ôsmimi mesiacmi som zistil, že je slobodná, takže *technicky* celá táto vec trvá iba osem mesiacov.“

„Wow.“ Cody prikývne. „Trav má pravdu. Si hlupák.“

Plesnem ho zozadu po hlave. „Spomínaš si na minulú noc, keď sme v sebe už mali zopár drinkov a ja som vám dvom povedal, že ste moji najlepší kamaráti?“

„Áno?“

„Odvolávam to. Obaja ste naprd.“

Zadné dvere klubu sa otvoria, vyhadzovač pokývne hlavou Codymu a dovoľí tímu postupne vojsť dnu s nami tromi úplne na konci.

„Len na teba dávame pozor.“ Cody mi prehodí ruku cez plecia. „Skúšaš to už roky a pozri, ako to dopadlo.“

Neskúšal som to. Jasné, možno som posledné tri roky s tým dievčaťom nehanebne flirtoval, ale nič z toho nebolo myslené vážne. Mala snúbenca. Ale teraz... teraz ho nemá. Teraz sú moje úmysly smrteľne vážne, ona si však myslí, že stále žartujem.

Môžete ma nazvať smiešnym. Môžete ma nazvať poverčivým, no keď som ju stretol v ten deň pred tromi rokmi, bolo to ako osud. Zvyčajne najhorší deň v roku sa razom rozjasnil.

O pár minút nastane ten istý dátum v kalendári, a hoci už prešlo osemnásť rokov, odkedy som prišiel o mamu, úprim-

ne som sa usmial v tento deň len raz, a to v to ráno, keď Kennedy Kayová vtrhla na dámske toalety a následne do môjho života.

Šuchcem sa vpred, nasledujem spoluhráčov do klubu a musím prekrikovať duniace basy. „Chalani, veríte v osud?“

„Kristepane, Rhodes.“ Travis pokrúti hlavou. „Fakt si práve zakričal ‚chlapci, veríte v osud‘ uprostred poondiateho nočného klubu? Prosím ťa, pre lásku božiu, choď si užiť.“

Cody sa neubráni smiechu, keď za nami vyhadzovač zatvára dvere. „Začnem veriť v osud vo chvíli, keď sa Kennedy rozhodne dobrovoľne s tebou stráviť čas mimo práce.“

Travis sa pridá. „Zabudni na spoločne strávený čas. V tejto chvíli by som považoval za osud, keby mu Kennedy mimo práce venovala čo i len jediné slovo.“

Kráčam pospiatky, tvárou som otočený ku kamošom a ďalej nasledujem našu skupinu k súkromnému stolu v rušnom klube. „Vy neveriaci. Veď jedného dňa uvidíte.“ Rozhodím rukami. „Je nám to súdené!“

Neobzerám sa, vrazím do niekoho za sebou a skočím dotýcnej osobe priamo na nohu. Zapotáčam sa, no udržím rovnováhu a dokonca aj cez hudbu zachytím tiché bolestivé zasyčanie.

„Och, dofrasa.“ Otočím sa práve včas, aby som ju zachytil za ramená a ona sa nezvalila na zem. „Mrzí ma to! Fakt ma to mrzí. Nedíval som sa.“

„Očividne.“

Vlasy jej zakrývajú tvár, keď si drží zranenú nohu a v agónii krivká na jednom vysokom podpätku.

Tie vlasy.

Aj v šere klubu ich spoznávam. Ten odtieň som si zapamätal. *Mahagónová*, ako ma to naučil Cody.

Teraz to volám *mahagónová Kennedy Kayovej*.

„Kenny?“

Sledujem, ako jej telo okamžite strpne, než ku mne opatrne zdvihne zrak. „Isaiah?“

„Ahoj.“

Jej prekvapený výraz ma nijako neodradí od toho, aby som si ju celú premeral pohľadom.

Bože, je nádherná. Väčšinou ju vídam len v športovom oblečení, konkrétne v uniforme zamestnancov tímu Warriors, teda v polokošeli a čiernych legínach. Ale dnes večer má vlasy rozpustené a dokonale upravené, elegantné biele minišaty, ktoré ladia s bielymi topánkami na vysokom podpätku, jej úplne odhaľujú pehavé ruky a nohy.

Doriti, vyzerá fakt dobre. Jej šaty pôsobia draho a luxusne, akoby jej boli ušité na mieru.

„Isaiah.“

„Áno?“

„Pýtala som sa, čo tu robíš?“

Pohľadom okamžite spočiniem na nohe, na ktorú som práve stúpil. Ešte stále ju nezaťažuje, očividne ju bolí. Zohnem sa skôr, než si stihnem uvedomiť, že kontrolovať niekomu nohu v klube je fakt čudné, nech už som do majiteľky spomínanej nohy akokoľvek buchnutý.

„Je tvoja noha v poriadku? Prinesiem ti z baru ľad.“

„To je dobré. Moja noha je napodiv ubolenejšia z nosenia vysokých podpätkov než z toho, že mi na ňu skočila deväťdesiatkilová hora svalov.“

Na perách sa mi usadí úškrn. „Pamätáš si moje kondičné údaje, čo, Ken? Vedel som, že si mnou posadnutá.“

„Nefandi si, Rhodes. Vedieť to je doslova moja práca. Čo tu robíš?“

„Sme tu na tímovom utužovacom výlete pred začiatkom sezóny. Teda, pred začiatkom hlavnej sezóny a po jarnej príprave.“ Ukážem na spoluhráčov, ktorých odvádzajú do ohradeného rohu klubu. Cody a Travis jej zamávajú z druhej strany miestnosti.

Pri tomto slabom svetle sa to ťažko rozoznáva, no Trav neveriacky krúti hlavou, zatiaľ čo Cody nečujne vysloví *to hádam žartuješ*.

„Och,“ uvedomí si Kennedy. „Je tu celý tím.“

„Až na Kaia. Ten je doma s Maxom a Miller.“ Ukážem smerom k nášmu stolu a dodám: „Mala by si sa s nami zabaviť.“

„Vyzerá to ako pánska jazda.“

Odfrknem si. „Rozhodne to nie je pánska jazda.“

Kennedy sa obzrie za naším stolom, v očiach sa jej zračí túžba, akoby sa skutočne chcela s nami baviť. Je to úplný opak okamžitého „nie“, ktoré sa mi ujde vždy, keď ju pozvem niekam mimo práce.

„Nemôžem.“ Palcom ukáže ponad plece na skupinu dievčat oblečených v bielom okrem jednej v oslepujúcich strieborných šatách. „Som tu na rozlúčke so slobodou.“

Strieborná trblietka s falošným závojom a šerpou prevesenou cez hrud' s nápisom „Budúca pani Danforthová“ pózuje a fotí sa so všetkými kamarátkami v bielom okolo nej.

Okrem Kennedy.

„Práve som šla k baru po ďalšiu fľašu šampanského,“ dodá.

Záblesky svetla dostatočne osvetľujú tmavú miestnosť, aby bolo vidieť ten nekonečný rad pri bare, v ktorom sa čaká na objednanie drinkov.

„Nemáte obsluhu? V tom rade pri bare to bude trvať asi hodinu.“

„Presne v to som dúfala.“

Zmätene prižmúrim oči. „Poď k nášmu stolu. Objednám ti tam.“

„Isaiah,“ povzdychne si. „Vieš, že nemôžem. Pracujem pre tím.“

„A si jediná zo zamestnancov, ktorá má pocit, že s nami nemôže tráviť čas. Žiadne pravidlá nám nezakazujú priateľiť sa.“

„Pre mňa je to iné a ty to vieš.“

Hoci s ňou nechcem súhlasiť, viem, že v istom smere to je pravda. Nie, ani jeden z chalanov v tíme by na ňu nezmenil názor, keby si s nami dala pár pohárikov. Aj tak by sme sa zhodli v tom, že je najlepšou kondičnou trénerkou v tíme, a ja by som stále ako jediný vedel, že je to preto, lebo je šialene prekvalifikovaná.

Nemala by za to problémy, no pracuje pod hlavným lekárom, ktorý túži nájsť zámienku, aby ju vyrazil. Aj keby bol dôvodom nejaký vymyslený príbeh založený na fotkách z internetu, na ktorých je s nami v Meste hriechu.

Kennedy si na rozdiel od ostatných zamestnancov mužského pohlavia musí dávať obzvlášť pozor, aby dodržiavala jasnú hranicu profesionality.

Ludia sa okolo nás tlačia, predierajú sa na tanečný parket, takže Kennedy sa pritísne bližšie ku mne v snahe vyhnúť sa tomu návalu tiel okolo nej. Pohľadom preletí k skupinke žien, s ktorými tu je, a spraví krok smerom ku mne.

Je to tá najzvláštnejšia vec, akú kedy urobila.

Prekvapuje ma a zároveň znepokojuje, že tentoraz nie som posledným človekom v miestnosti, ktorému chce byť nablízku.

„Kenny, si v poriadku?“

„Áno, len je tu asi trochu horúco.“

„A preto sa teraz tu v klube ku mne snažíš pritúliť? Môžeme ísť ku mne do izby, ak by si chcela.“ Skloním sa a zašepkám: „Veľmi rád sa po tom túlim.“

„Prosím ťa, čuš.“ V jej hlase nie je ani len náznak ostrosti a vôbec sa nepokúsi odo mňa odtiahnuť.

„Ken, s kým si tu?“

Neobzrie sa naspäť k stolu, naslepo mávne rukou smerom k vysokej žene s trblietavými šatami. „S nevlastnou sestrou. Je to jej rozlúčka.“

„A vy dve spolu nevychádzate?“

„Je to komplikované.“ Sťažka naprázdno prehltnie. „Mohol by si tu so mnou na minútku či dve zostať? Potrebujem si len vydýchnuť, než sa tam vrátim.“

Toto je to, čo ostatní nevidia. Toto je dôvod, prečo som sa svojho pobláznenia ešte nevzdal. Kennedy sa v mojej blízkosti cíti dobre. Jasné, možno sa tvári, že ma bohovsky neznáša. Možno jej zámerne leziem na nervy, no vo chvíľach, ako je táto, sa obracia práve na mňa. Od toho nášho stretnutia na toaletách nás spája tiché porozumenie. Neviem, zrejme je to tým, že poznám jej tajomstvo a nechal som si ho pre seba. Ale v hĺbke duše mi Kennedy dôveruje.

Pohľadom zablúdím späť k nášmu stolu, Cody mi naznačuje, aby som sa pridal k skupine, no keď pozriem na svoju obľúbenú kondičnú trénerku, ktorá sa ku mne tisne uprostred tlačenic, tá sebavedomá žena, ktorú poznám z práce, je zrazu fuč. Cíti sa nepríjemne a mne sa to vôbec nepáči.

Nakloním sa k jej uchu a opäť skúšam šťastie už asi po tisíci raz za posledných osem mesiacov. „Chceš odtiaľto vypadnúť?“

Upríe na mňa svoje veľké hnedé oči. „Prosím.“

Som si celkom istý, že mi srdce vynechalo pár úderov, pretože keď sa tento večer začal, ani som nesníval o tom, že Kennedy Kayová so mnou niekam pôjde.

No je po polnoci, oficiálne sa začal najhorší deň v roku, takže to beriem ako znamenie.

Jej nevlastná sestra a všetky ženské v bielom sú teraz obklopené skupinou servírokov nesúcich nekonečné množstvá šampanského s prskavkami, tancujú a nadšene oslavujú budúcu nevestu.

„Poďme,“ poviem a s rukou položenou na jej páse ju vediem k dverám.

Jemne sa strhne, keď sa jej prvýkrát dotknem, ale potom sa uvoľní a nechá sa viesť.

Keď vyjdeme von, otvorím skupinovú konverzáciu so svojimi dvomi najlepšimi kamošmi a už ma tam čakajú správy.

Cody: *Doriti.*

Travis: *Neverím, že je tu naša Kennedy.*

Ja: *Je tu MOJA Kennedy. A odchádzame.*

Travis: *Ako dlho budeš preč?*

Ja: *Nevrátim sa.*

Cody: *Nekecaj.*

Ja: *Uvidíme sa zajtra na letisku, chlapci.*

Cody: *Mám pocit, že žijem v alternatívnej realite. Toto nemôže byť pravda.*

Trav: *Zasraný Isaiah Rhodes. Čo sa stalo s pánskou jazdou, na ktorej si tak trval?*

Ja: *Zasiahol osud.*